

[Korsgaard.]

her foreslaas, efterhaanden vil medføre en større Udgift for Kommunen, eventuelt om en Skala opbygget efter de nye Regler straks vil fremkalde Forhøjelse af Ligningsprocenten. Hvad angaar det første, kan jo kun Tiden vise, hvad der vil ske. Det gælder for saa vidt ogsaa med Hensyn til Ligningsprocentens Stigning, men det vil man da i hvert Fald faa at se i Løbet af et Aar, og jeg er overbevist om, at Ligningsprocenten i de Byer, der hidtil har lignet lovligt, vil stige, og dette vil, som sagt, betyde en Merudgift for Mellemindtægterne, idet man nu engang ikke kan nedsætte dem, for der kommer jo et vist Punkt, hvor man ikke kan naa højere i den øverste Ende uden at trække mange andre med.

I øvrigt skal jeg, som sagt, kun henvende mig til Ministeren, og jeg vil gerne begynde med at gøre en personlig Bemærkning. Ministeren nævnte, at han i Mod-sætning til min Ringhed havde den Indstilling, at naar han havde gjort noget, som han syntes var mindre rigtigt, vilde han nok erkende det, hvorimod jeg aldrig vilde erkende, at andre kunde have Ret. Jeg vil gerne sige til Ministeren: Skulde vi ikke hellere lade Trediemand afgøre et Spørgsmaal af den Art? Dette at stille sig op og sige om sig selv, at man er bedre end en anden, er i sig selv en uheldig Fremgangsmaade. Lad andre afgøre det, saa maa vi hver især med Sindsro modtage den Dom, der falder. Men naar Ministeren kan finde, at det er en saare fortjenstfuld Handling at erkende, at noget, man har gjort, er mindre godt, synes jeg, der deri ligger noget i Retning af en Vurdering af sig selv som saa betydningsfuld, at der kun kan være meget lidt af det, man har gjort, der kan trænge til Forandring. Jeg synes, det er et Indicium i Retning af, at Ministeren skal være lidt ængstelig med Hensyn til uvildig Mands Dom paa det paagældende Omraade.

Altsaa, Ministeren har med Hensyn til Amtsskatterne erkendt, at her har han gjort noget, der var mindre godt. Jeg synes godt, han kunde have sagt, at her havde han lavet noget, der var rigtig skidt; for at bruge Statsskatteskaalen til kommunal Ligning er efter min bedste Overbevisning helt ufor-svarligt, ikke mindst paa et lille Omraade, som et Amt jo efter Omstændighederne er oven i Købet et Amt, hvor Købstæderne er undtaget. Men det, der for mig er af Interesse i Situationen, er ikke, om Ministeren er villig til at forhandle om en eller anden

dring. Det, jeg synes, det var ønskeligt at faa virkelig Klarhed over — og det synes jeg ikke, man fik — er, om personlige Amtsskatter skal medregnes i Erhvervsbeskatningen eller ikke. Jeg hørte vel, at Ministeren sagde, at jeg havde ogsaa selv erkendt, at Amtsskatter egnede sig ikke til denne Indregning. Det ved jeg ikke af, jeg har sagt. Jeg har ikke læst Fortrykket, men jeg mener at have sagt, at det er mig bekendt, at man hidtil kun har haft Ejendomsskatter, og som Følge deraf — efter hele Lovgivningens Opbygning i øvrigt — har der maaske ingen Grund været til at medregne Amtsskatter. Men hvis vi kommer til at staa over for personlige Amtsskatter, saa synes jeg rigtignok, at Forholdet forandrer sig helt, og jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke med den Forstand, jeg er blevet udrustet med, indse, hvorfor de ikke skulde kunne indgaa i dette Lovkompleks ganske ligeløbende med Opholdskommuneskatten. Der er jo for begge Skatters Vedkommende Tale om Kommunal-skat, og der er for begge Skatters Vedkommende Tale om en personlig Skat, saa jeg begriber ikke, hvorfor det ikke skulde kunne gøres, og jeg maa gentage, at hvis man ikke gør det, saa kommer man i den Situation, at en Tjenestemand eller — jeg vil for Resten hellere sige en Funktionær, fordi Funktionæren belastes med den fulde Erhvervsbeskatning — en Funktionær, som ikke har anden Indkomst, altsaa ikke alene vilde komme til i personlig Skat at betale det, som vilde være den højeste Skat, hvis han havde Ophold i den Kommune, som var den dyreste, men derudover i personlig Skat til Amtet kunde komme til at betale et eller andet ubekendt Beløb. Jeg henstiller altsaa, at Sagen bliver optaget til nærmere Overvejelse, og jeg vil navnlig henlede det kommende Landstingsudvalgs Opmærksomhed paa Spørgsmaalet. Her i Tinget skal vi jo snart have Juleferie — det skal de for den Sags Skyld ogsaa i Landstinget —, og saa ved vi, at saa holder al Saglighed op. Naar man staar over for at skulle have Ferie, bliver der ikke Tid til nogen virkelig saglig Overvejelse.

Jeg vender senere tilbage til Erhvervsbeskatningen, men jeg vil inden da, ogsaa med Henblik paa, at det Apparat paa For-mandens Bord ikke skal vise rødt Lys, før jeg er kommet saa langt, som jeg vil, begynde med det, som jeg selv anser for det vigtigere af det, jeg vil sige. Jeg vil da sige til Ministeren, der vendte sig mod mine Betragtninger om den personlige Skat ud fra en lidet tiltalende personlig Indstilling, idet han sagde, at jeg talte jo paa de